

อนุสรณ์เจ็ดยี่สิบห้าปี
๘๕ ปี พระภิกษุโกศลเถร

พระภิกษุโกศลเถร (วีระ คณุตตโม)

พระภavanaโกศลเถร
(วีระ คณุตตโม)
รองเจ้าอาวาสและพระอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาธุระ
วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

ประวัติก่อนบวช

พระเดชพระคุณ พระภavanaโกศลเถร องค์ปัจจุบัน มีนามเดิมว่า **วีระ อุตตรนที** และในภาษาญี่ปุ่นว่า คูนิโอะ คาวากิตะ บิดาท่านเป็นชาวญี่ปุ่นนามว่า เอตะ คาวากิตะ มารดาท่านเป็นชาวไทยนามว่า **สน อุตตรนที**

ท่านเกิดเมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๔๖๒ ที่ข้างวัดมอญ ตำบลท่าข้าม อำเภอบางขุนเทียน จังหวัดธนบุรี มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันล้วนเป็นชาย ๔ คน ท่านเป็นบุตรคนที่ ๒

การศึกษาเมื่อเยาว์วัย

ครอบครัวของเด็กชายวีระ อยู่ที่บางขุนเทียนได้ไม่นานนัก ก็ย้ายไปอยู่สี่พระยา เมื่อเจริญวัยเข้าเกณฑ์การเรียน บิดามารดาก็ส่งไปเข้าเรียนในโรงเรียนสอนภาษาญี่ปุ่นของสมาคมญี่ปุ่นในประเทศไทยเรียนอยู่ได้ ๖ ปี จนถึงปี พ.ศ.๒๔๗๔ ก็เรียนจนชั้นประถมปีที่ ๖ ของโรงเรียน มีความสามารถอ่านเขียนและพูดภาษาญี่ปุ่นได้ดี ด้วยความขยันหมั่นเพียรมาตั้งแต่เด็กจึงไม่มีอุปสรรคใดๆ ต่อจากนั้นก็ได้เข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ จนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เมื่อปี พ.ศ.๒๔๘๑ ที่โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย และเข้า

เรียนต่อเตรียมปริญญาธรรมศาสตร์รุ่นที่ ๒ จนถึงพ.ศ.๒๔๘๓ จากนั้นจึงเข้าเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เรียนในสาขานิติศาสตร์ สอบได้ที่ ๑ ใน พ.ศ.๒๔๘๔ ขณะเรียนอยู่นั้นก็ได้ทำงานไปด้วยในสถานทูตญี่ปุ่น

แต่ชีวิตการศึกษาในมหาวิทยาลัยของคฤหัสถ์วีระต้องยุติลงภายหลังจากชั้นปีการศึกษาที่ ๒ เมื่อประเทศสหรัฐอเมริกาประกาศสงครามกับประเทศญี่ปุ่น ในวันที่ ๘ ธันวาคม พ.ศ.๒๔๘๔ อันเป็นการเริ่มสงครามโลกครั้งที่ ๒ ในภูมิภาคเอเชียบูรพา

การอาชีพ

เมื่อสงครามโลกสิ้นสุดลงแล้วคฤหัสถ์วีระไม่ได้กลับเข้าไปศึกษาต่อแต่ได้ช่วยบิดามารดาประกอบอาชีพค้าขาย ล้างและส่งสินค้าเข้าและออกจากประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่น ด้วยความขยันขันแข็งเอาใจใส่ในหน้าที่ ในระยะเวลาประมาณ ๑๐ ปีการค้าขายจึงเจริญขึ้นเป็นลำดับ

พบหลวงพ่อดอกน้ำ

ครั้งที่คฤหัสถ์วีระจะได้พบหลวงพ่อดอกน้ำนั้น เป็นปี พ.ศ.๒๔๙๖ ขณะนั้นอายุได้ ๓๔ ปี วันหนึ่งได้ขึ้นรถเมล์สายตลาดพลูมุ่งไปเพลินๆ ไม่ได้มีจุดหมายและได้ปรารภกับตนเองว่า “ในชีวิตนี้คนเราต้องการอะไรกัน” คำตอบคือ “ความสุข” ก็แล้วความสุขนั้นคืออย่างไร จะให้มีจะให้รู้เห็นเป็นได้อย่างไร ปรารถนาอยู่ดังนั้น รถเมล์

ก็วิ่งมาถึงตลาดพลู ที่นั่นคฤหัสถ์วีระได้ลงเรือจ้างที่แล่นไปตามคลองบางกอกน้อย เรือจ้างคิดว่า คฤหัสถ์วีระจะไปรับพระของขวัญของหลวงพ่ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ จึงได้พาขึ้นท่าเรือที่เรียกกันว่าท่าไฟไหม้ข้างวัดปากน้ำ

พระวีระ คณุตตโม

เมื่อเรือจอดเทียบท่า คฤหัสถ์วีระก็ขึ้นจากเรือทันที ที่ยังไม่ทราบว่าจะขึ้นไปทำไม และก็ได้เดินชมวัด แล้วคฤหัสถ์วีระก็ได้เห็นพระภิกษุท่านหนึ่งดูน่าเลื่อมใส กำลังฉันภัตตาหารเพลอยู่ ความสง่างามและบุญราศรีของท่าน ทำให้คิดว่าพระภิกษุท่านนั้นคงจะเป็นพระนักปฏิบัติผู้เคร่งครัดอย่างแน่นอน เมื่อฉันภัตตาหารเสร็จแล้วท่านก็นั่งสนทนากับญาติโยมทั้งหลายที่ไปหาฉัน ด้วยปฏิสันถารอันดีพูดจาฉะฉาน ได้ตอบธรรมะได้ลึกซึ้งเป็นพิเศษ

หลวงพ่พระภาวนาโกศลเถรสนใจในเรื่องวิปัสสนากัมมัฏฐานมาตั้งแต่เด็ก ฟังธรรมที่วัดหัวลำโพง วัดแก้วแจ่มฟ้า วัดมหาพฤฒาราม มีความสนใจในเรื่องนรก สวรรค์ นิพพาน ว่ามีจริงหรือไม่ จะไปดูด้วยวิธีใด บรรณานาจะพิสูจน์ในเรื่องนี้ ก็ประจวบเหมาะในครั้ง นี้ ได้ถือโอกาสขึ้นไปนั่งคุยกับพระอาจารย์ท่านนั้น จึงได้รู้ว่าท่านคือ “หลวงพ่วัดปากน้ำ” ผู้ค้นพบพระสัทธรรมวิชชาธรรมกายของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขณะนั้นท่านมีสมณศักดิ์เป็นพระภาวนาโกศลเถร ท่านก็ได้บอก ว่า หากสนใจเรื่องนี้ให้มานั่งกัมมัฏฐาน และท่านได้แนะนำหลายอย่างเกี่ยวกับวิธีนั่งภาวนา

เป็นอันว่าคฤหัสถ์วีระในวันนั้นได้ทราบวิธีปฏิบัติจากท่านโดยละเอียด ก่อนจะกราบลาท่านกลับ ท่านบอกว่าให้มาวันพฤหัสบดี ด้วยความต้องการ

จะพิสูจน์ทดลอง คฤหัสถ์วิระก็ได้กลับไปพบท่านใหม่อีก

บรรลุมรรกกาย

คฤหัสถ์วิระได้มาปฏิบัติพระกัมมัฏฐานกับหลวงพ่อดปากน้ำอยู่ ๑๔ วัน ก็ได้เห็นตามที่อยากรู้นั้น แต่ในขณะนั้น ยังสงสัยอยู่ในใจว่าที่เห็นนั้นเป็นจริง หรือว่าเป็นมโนภาพคิดเอาเอง ก็พลันได้ยินเสียงหลวงพ่อดปากน้ำท่านว่า “ถ้าเราไปคิดเอาเอง เรานึกเท่าไรมันก็ไม่เห็น แต่เราเป็นสมาธิ แล้วมันก็เป็นวิปัสสนา ถ้าเรานั่งมันก็จะเห็นขึ้นมาเอง” หลวงพ่อดปากน้ำได้สอนศิษย์คนใหม่ของท่านในพระสังฆธรรมและแก่นแห่งพระศาสนา เมื่อได้เห็นแล้วท่านพระอาจารย์ก็ได้กล่าวกับศิษย์ของท่านว่า “ที่บรรพบุรุษของเราได้อุตสาหะเสียสละเลือดเนื้อก็เพื่อจะปกป้องพุทธศาสนา ซึ่งมีของจริงอย่างนี้”

คฤหัสถ์วิระเมื่อได้มาปฏิบัติธรรมกับหลวงพ่อดปากน้ำแล้วก็เกิด ความเลื่อมใสมากขึ้นตามลำดับ เมื่อใจสบายแล้วจึงได้นึกทบทวนว่า “ความสุขที่แท้จริงอยู่ที่ใจเราเอง เมื่อใจหยุดก็เกิดความสุข ครั้นสงบแล้วก็มีความสุข ดังพระพุทธภาษิตที่ว่า นตถิ สนฺติปรํ สุขํ สุขอื่นยิ่งกว่าการหยุดนิ่งไม่มี”

นับแต่นั้นมาคฤหัสถ์วิระก็ได้ไปนมัสการหาหลวงพ่อดปากน้ำโดยสม่ำเสมอ บางครั้งก็พำนักค้างแรมที่วัดเพื่อปฏิบัติธรรม บางวันหลวงพ่อก็เรียกเข้าไปนั่งภาวนากับท่าน และสอนการปฏิบัติพระกัมมัฏฐานอย่างละเอียด คฤหัสถ์วิระปฏิบัติจนได้ธรรมกายผ่านครบทั้ง ๑๔ กายแล้ว หลวงพ่อก็ได้สอนวิชชาธรรมกายขั้นสูงให้ ซึ่งท่านก็สามารถปฏิบัติได้

อุปสมบท

คฤหัสถ์วิระเมื่อได้เห็นของจริงในพระพุทธศาสนาเช่นนี้แล้วจึงได้ ตัดสินใจสละเพศคฤหัสถ์เข้าครองผ้ากาสาวพัสตร์ เข้าบรรพชาอุปสมบท ณ พัทธสีมาวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม พ.ศ.๒๔๙๗ โดยมี

พระครูปัญญาภริต

พระครูพิพัฒน์ธรรมคณิ

พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำ ซึ่งขณะนั้นมีสมณศักดิ์เป็นที่พระภิกษุโกศลเถร เป็นองค์อุปัชฌาย์ และมีท่านพระครูปัญญาภริต เป็นพระกรรมวาจาจารย์ กับท่านพระครูพิพัฒน์ธรรมคณิ เป็นพระอนุสาวนาจารย์ ได้รับฉายานามว่า “คุณุตตโม ภิกขุ”

เผยแผ่วิชาธรรมกาย

เมื่อท่านได้บวชเรียนแล้ว ก็ได้ปฏิบัติพระกัมมัฏฐานตามแนววิชาธรรมกายกับหลวงพ่อดปากน้ำมาโดยตลอด ได้เป็นกำลังสำคัญในการเผยแผ่พระศาสนาให้เจริญถาวรสืบไป ทั้งในและนอกประเทศ

ปี พ.ศ.๒๕๐๘ ท่านได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็น พระครูภาวนาภิรม ปี พ.ศ.๒๕๑๑ ท่านได้เป็นรองเจ้าอาวาสและพระอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาธุระ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

พระครูภาวนาภิรม

บวช เมื่อครั้งเด็กชั้น บัณฑิต
 ๑๑ กว่าทศวรรษ รวมไว้
 ๕๖ ภาวนาธรรมาค เพื่อสงบสุข แะ
 ใจ เบา ใจดี ใจดี อยู่ด้วยคุณ
 พระครูภาวนาภิรม

ปี พ.ศ.๒๕๑๕ ท่านได้รับ
 พระราชทานสมณศักดิ์เลื่อน
 ขึ้นเป็น **พระภาวนาโกศลเถร**

ปี พ.ศ.๒๕๒๒ ท่านได้รับพระ
 บัญชาแต่งตั้งเป็นพระอุปัชฌาย์

พระเดชพระคุณพระภาวนา
 โกศลเถรองค์ปัจจุบัน ได้ศึกษา
 วิชชาธรรมกายโดยตรงจาก
 พระเดชพระคุณหลวงพ่อด
 ปากน้ำ ท่านได้ทำหน้าที่เผย
 แผ่พระลัทธิธรรมวิชาธรรมกาย
 ของสมเด็จพระลัทธิมาลัมพุทธ-
 เจ้าอย่างเต็มที่ ทั้งในวัดปากน้ำ
 ภาษีเจริญ ที่หอเวชนิคมงคล
 เทพนิรมิต ในโครงการ
 ปฏิบัติธรรมเพื่อประชาชน วัด
 ปากน้ำ ภาษีเจริญ และที่วัด

หลวงพ่อดธรรมกายาราม อำเภอดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี ซึ่งท่านเป็น
 พระอาจารย์ควบคุมการปฏิบัติพระกรรมฐานอยู่ และดำเนินการอยู่อย่าง
 เข้มแข็ง

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดภาวนา เป็นครูอาจารย์ผู้ประเสริฐของศิษยา-
 นุศิษย์ และท่านได้สอนอบรมตักเตือนศิษย์ทั้งหลายด้วยความเมตตาโดยตลอด
 ท่านสอนหลักธรรมให้ปฏิบัติเพื่อความเจริญรุ่งเรืองของทุกคน ทั้งในระหว่าง
 การเรียนปฏิบัติพระกรรมฐานและในชีวิตประจำวัน ดังจะเห็นได้จากคำสอน
 ของท่าน ซึ่งจะขออ้างมาตอนหนึ่งดังนี้ “การเจริญภาวนาเพื่อความหลุดพ้น

โดยเจโตสมาธินี้ จิตของผู้เจริญภาวนาจะมีอานุภาพสูงยิ่งตามระดับคุณธรรมที่ปฏิบัติได้ จนอาจกล่าวได้ว่า เมื่อท่านสาธุชนผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลายน้อมใจลงไปหยุด ณ ศูนย์กลางกาย และบริกรรมภาวนาว่า “สัมมา อะระหัง” เมื่อใด กระแสจิตของครูอาจารย์กับของศิษย์ก็ย่อมจะถึงกันในทันที เพราะอยู่ในสายธาตุธรรมเดียวกัน กระแสจิตจึงเชื่อมถึงกันโดยอัตโนมัติ

อนึ่ง อาตมาใคร่ขออย่าว่าบรมครูที่สูงที่สุดนั้น ก็คือ พระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้าและพระอริยสงฆ์ ซึ่งก็หมายถึง พระพุทธรัตนะ พระธรรมรัตนะ พระสังฆรัตนะ และก็มี ความหมายถึง “ธรรมกาย” ซึ่งมีอยู่ในศูนย์กลางกายอันเป็นกายในกายที่สุดละเอียดของทุกท่านนั่นเอง พระพุทธองค์จึงได้ตรัสกับพระวักกิลี ซึ่งคอยแต่เฝ้าติดตามชมพระสิริโฉมกายเนื้อของพระองค์ท่านอยู่เสมอว่า “โย โข วักกิลี ธมมํ ปสฺสตีโสมี ปสฺสตี” แปลความว่า “ดูก่อน วักกิลี ผู้ใด แล (ก็ตาม) เห็นธรรม ผู้นั้นย่อมเห็นเรา ตถาคต” และว่า “ธมฺมกาโย อหํ อิติปิ” ซึ่งแปลความว่า “เราตถาคต คือ ธรรมกาย” เพราะฉะนั้น บรมครูก็อยู่ในตัวเราทุกคนนั่นเอง จงหมั่นทำใจให้หยุดให้นิ่ง แล้วก็จะเห็นดวงปฐมมรรค เมื่อถึงดวงปฐมมรรคแล้วก็พยายามรวมใจให้หยุด ให้นิ่ง หยุดในหยุด ลงไปที่กลางของหยุดในหยุดเรื่อยไปก็จะถึงดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ และดวงวิมุตติญาณทัสสนะ แล้วก็จะถึงกายมโนะละเอียด กายทิพย์ กายพรหม กายอรุปรหม

แล้วก็จะถึงกายธรรม หรือที่เรียกว่า “ธรรมกาย” ก็ให้ดำเนินไปในแบบเดิม คือ น้อมใจ หยุดในหยุด กลางของหยุดในหยุด เรื่อยไปก็จะถึงธรรมกายที่ละเอียดๆ ให้ดำเนินไปจนสุดละเอียด ก็จะถึงบรมครูได้ด้วยตนเอง นั้นแหละ จึงจะได้ชื่อว่าอยู่ใกล้ครูที่สุด ได้บูชาครูอย่างยอดเยี่ยมที่สุด ยิ่งกว่าอามิส-บูชาเสียอีก

แต่แม้กระนั้น ก็ต้องไม่พึ่งละเว้นจากการ รำลึกถึง คุณพระพุทธรูป คุณพระธรรม คุณพระสงฆ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระเดชพระคุณ พระมงคลเทพมุนี หรือหลวงพ่อดาวดึงส์ (หลวงพ่อดึง) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกายของ พระพุทธเจ้า และคุณบิดามารดา คุณครูอุปัชฌาย์อาจารย์ และผู้มีพระคุณทั้งหลายอีกด้วย เพราะการรำลึกถึง และเคารพบูชาท่านผู้มีพระคุณดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น นับเป็นการปฏิบัติอันเป็นมงคลยิ่งอย่างหนึ่งทีเดียว...”

เผยแผ่พระศาสนาสู่ต่างประเทศ

โดยที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อดาวดึงส์ มีความชำนาญในด้านภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาอังกฤษ ญี่ปุ่น และฝรั่งเศส จึงทำให้งานเผยแผ่พระ-ลัทธิธรรมวิชชาธรรมกายได้ดำเนินไปด้วยดี พร้อมกับมีการจัดพิมพ์การปฏิบัติสมถ-วิปัสสนากรรมฐานตามแนววิชชาธรรมกายเป็นภาษาอังกฤษ ญี่ปุ่น จีน เผยแพร่ในหลายประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา ฮอลแลนด์ เยอรมันนี สวีเดน และญี่ปุ่น ซึ่งได้มีการดำเนินงานสอนพระลัทธิธรรมวิชชาธรรมกายและจัดตั้งวัดไทยขึ้นเพื่อสืบทอดพระพุทธศาสนาแพร่หลายสู่ชาวโลกอย่างกว้างขวาง

ท่าน วิชชา -
พระคุณหลวงพ่
ทั้งหมตนี้ได้

มาจากอังกฤษแล้วทั้งสิ้น

ในปี พ.ศ.๒๔๙๗ ได้มีชาวอังกฤษผู้หนึ่ง
สนใจในวิชาธรรมกายของหลวงพ่เกิดศรัทธา
ได้มาอุปสมบท เป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา
ท่านผู้นั้นคือ กบิลวัฑโฒ (ศาสตราจารย์วิลเลียม
ออร์กัส ที เปอร์เฟลต์) ภายหลังได้เป็นผู้ก่อตั้ง
สังฆสมาคมในอังกฤษขึ้น (English Sangha As-

sociation) ในปี
พ.ศ.๒๔๙๘ ท่าน
กบิลวัฑโฒ ได้นำ
คณะศิษย์มาอุปสมบท
อีก ๓ องค์ คือท่าน
สรัทธาวัฑโฒ ท่าน
ปัญญวัฑโฒ และ
วัฑโฒ โดยพระเดช
เป็นพระอุปัชฌาย์
บรรพชาเป็นสามเณร

ครั้นต่อมาสังฆสมาคมอังกฤษได้เจริญขึ้นโดยลำดับ และได้มีมูลนิธิ
ของสมาคมขึ้น สามารถให้ความอุปถัมภ์แก่พระภิกษุสามเณรได้เป็นอย่างดี
และสามารถซื้อที่และตึกเป็นวิหารสำหรับภิกษุสามเณรอยู่อาศัย เรียกว่า
แฮมสเตด บุคคิสวิหาร Hamstead Buddhist vihara และได้ซื้อปราสาท
เก่าแก่หลังหนึ่งห่างจาก London ที่ Biddulph ให้เป็นสำนักปฏิบัติ
สำหรับฆราวาส สำหรับที่ๆ Biddulph นี้ทางสมาคมได้ซื้อไว้ ๕ เอเคอร์
เป็นราคาหกพันห้าร้อยปอนด์ ropic บริเวณเป็นทุ่งเลี้ยงปศุสัตว์ เงียบสวยดี
และทางสมาคมมีความประสงค์จะซื้อบริเวณใกล้เคียงนั้น เพิ่มเติมอีก ๒

เอเคอร์ครึ่ง ขณะนี้สมาคมมีกิจกรรมประมาณ ๗ องค์ แยกย้ายกันอยู่ ณ ประเทศต่างๆ เช่น ไทย พม่า เยอรมันตะวันตก และมีสามเณร ๕ องค์ เข้าใจว่าคงจะได้รับการอุปสมบทไปแล้วเมื่อเร็วๆ นี้

ขอย้อนกล่าวถึงปี พ.ศ.๒๔๙๗ ในปีนั้นได้มีการประชุมพุทธศาสนิกสัมพันธ์ ณ ประเทศพม่า ผู้แทนชาวพุทธแห่งประเทศไทย ซึ่งมีสังฆราช ตากาชินา (Arehbishop Takashina) แห่งนิกายโซโด (เซ็น) ได้เป็นหัวหน้า คณะมาร่วมประชุมด้วย หลังจากประชุมเสร็จข้าก็กลับได้แวะพักประเทศไทย ได้ถือโอกาสมาแวะเยี่ยมวัดปากน้ำได้พบปะสนทนา กับพระเดชพระคุณหลวง พ่อและดูการภาวนาในวัดนี้ รุ่งขึ้นท่านได้นิมนต์ พระวโรปสมบทนาเรื่องภาวนา ณ ที่พัก ที่ถนนนเรศวร สีพระยา ข้าพเจ้าได้ไปตามที่นัดไว้ และได้สนทนา แลกเปลี่ยนความรู้กันเป็นอันมาก ปรากฏว่าท่านทำภาวนาโดยวางนิมิตไว้ที่ หน้าผาก และสามารถถอดกายทิพย์ออกไปจากกายมนุษย์ได้ เลขานุการของท่านสนใจวิชาธรรมกายเป็นพิเศษ ได้ลงมือปฏิบัติในที่สุด และได้บรรลุผล สมดังความปรารถนา ทั้งนี้เนื่องจากท่านเหล่านั้นได้ฝึกจิตมาเป็นเวลานานแล้ว

ต่อมาในปี พ.ศ.๒๕๐๐ ได้มีชาวญี่ปุ่น ผู้หนึ่งชื่อนายกาโก ชิมางุจิ เป็นนักบวช นิกายนิชิเรน ได้สนใจในพระพุทธศาสนาและศรัทธาอุปสมบท ณ วัดปากน้ำ โดยมีท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระวันรัต (สมเด็จเจ้า) เป็นองค์พระอุปัชฌายะ ได้รับฉายาว่า ธมมฉนโท ได้อุปสมบทอยู่ประมาณ ๖ เดือน ศึกษาพระกัมมัฏฐานจนได้บรรลุธรรมกาย สมความมุ่งหมายและได้อำลาประเทศไทยไปในเวลาต่อมา

ขณะนี้เจ้าอาวาสอยู่ ณ วัดกียโอะจิ จังหวัดกานาซาว่าประเทศญี่ปุ่น

ปี พ.ศ.๒๕๐๓ ได้มีพระมหาคำแดง อุทัยวงศ์ นักศึกษาพระพุทธศาสนาจากประเทศลาว ได้มาปฏิบัติกัมมัฏฐาน ณ วัดปากน้ำนี้จนได้สำเร็จธรรมกาย ในเวลาต่อมาท่านได้มีโอกาสไป สั่งสอนญาติโยมในประเทศของท่านหลายครั้งหลายแห่ง จนครั้งหลังสุดได้สอนภาวนาแก่องคมนตรีของเจ้ามหาชีวิต ณ หลวงพระบาง ข้าราชการทหารพลเรือน และแม้แต่ข้าราชการสถานทูตลาวในประเทศไทย ก็ได้มีโอกาสสอนด้วย ขณะนั้นท่านกำลังศึกษาอยู่ในสภามหาภูมิบาลวิทยาลัย ปีที่ ๖ และเมื่อศึกษาจบแล้วท่านจะกลับไปเผยแผ่พระกัมมัฏฐาน แบบธรรมกายในประเทศของท่านต่อไป

ประมาณปี พ.ศ.๒๕๐๔ ท่านอานันทโพธิ พระภิกษุชาวแคนาดา ประธานสมาคมสงฆ์อังกฤษ ได้มาศึกษาวิชาธรรมกายเพิ่มเติม ณ วัดปากน้ำ ปีรุ่งขึ้นท่านก็กลับไปประจำทำงาน ณ อังกฤษ และได้ขยายงานพระศาสนาในประเทศนั้นดังได้กล่าวแล้ว และในปลายปี พ.ศ.๒๕๐๖ ท่านยังได้มีโอกาส

เมื่อสังฆราชญี่ปุ่นมาศึกษา “ธรรมกาย” ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ธนบุรี ปี พ.ศ.๒๕๔๗

ไปแสดงปาฐกถาธรรม ณ เมือง
แฮมเบอกมินิก ประเทศ
เยอรมันตะวันตก ประเทศเบล
เยียมและฮอลแลนด์อีกด้วย

พ.ศ.๒๕๐๗ ประมาณเดือน
มิถุนายน ได้มีพระภิกษุชาวญี่ปุ่น
๒ องค์ ได้รับการอุปสมบทที่วัด

ปริณายก พระนครมีฉายาว่าท่านสุขกาโม และท่านอคคจิตโต ได้มาปฏิบัติ
กัมมัฏฐาน ณ วัดปากน้ำ ปรากฏว่าท่านสุขกาโมปฏิบัติจนได้ดวงปฐมมรรคแล้ว
แต่เนื่องจากเวลาใกล้เข้าพรรษา ท่านจึงจำเป็นต้องกลับวัด และในวันที่ ๒๘
กรกฎาคม ศกเดียวกันทางการญี่ปุ่นซึ่งมีสมาคมญี่ปุ่นแห่งประเทศไทย ได้นำ
ท่านโกเอนซาซากิ ซึ่งเป็นนักบวชในนิกายซิงโง็น ซึ่งเป็นนิกายที่เก่าแก่ที่สุดใน
ญี่ปุ่น ตั้งมาได้ ๑๑๕๐ ปีเศษแล้ว ท่านปรมาจารย์โกโบโดชิเป็นผู้ก่อตั้ง
นิกายนี้ขึ้น ได้มาขออุปสมบทเป็นพระภิกษุในประเทศไทย ณ วัดปากน้ำ เพื่อ
ศึกษาพระพุทธศาสนา การอุปสมบทได้กระทำ ณ วันที่ ๙ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๐๗
โดยมีพระเดชพระคุณพระราชเวที เป็นองค์อุปัชฌาย์มีฉายาว่า นาทรัตน ได้
มีชาวญี่ปุ่นในประเทศไทยมาร่วมอนุโมทนาด้วยมากมาย วัดอุประสงค์ชั้น
แรกก็เพื่อศึกษาภาษาไทย ขึ้นต่อไปก็ภาษาบาลี และศึกษาพระไตรปิฎกใน
โอกาสต่อไป ท่านกำหนดจะอุปสมบทอยู่ในประเทศไทยประมาณ ๕ ปี

ในประเทศใกล้เคียง เช่น มาเลเซีย ก็ได้มีการเผยแพร่วิชาธรรมกาย
อยู่ที่วัดอนันทเมตยารา (Anandamety yarama Temple Silat Road)
โดยมีท่านพระมหาสมควร สังข์คง เป็นผู้ทำการสอนอยู่ ได้รับความสนใจจาก
ญาติโยมเสมอ มีการสอนในวันพฤหัสบดีเป็นประจำ

ได้มีสุภาพสตรีผู้หนึ่ง ในรัฐแคลิฟอร์เนียสหรัฐอเมริกาอ่านหนังสือ
ธรรมกายภาษาอังกฤษ มีความเลื่อมใสและสนใจ เพราะได้ปฏิบัติสมาธิมา

เป็นเวลานาน จึงได้ชักชวน นายริชาร์ด วาเลนส์ เดินทางมาประเทศไทย แต่เดินทางมาถึงแค่ฮ่องกงก็เกิดโรคปัจจุบันขึ้น จึงต้องบินกลับสหรัฐอเมริกา ให้ศิษย์เดินทางมาแต่ผู้เดียว เมื่อมาถึงประเทศไทย ได้พบกับคุณเทอร์รี่ แมกเนล แห่งสำนักมกคธรรม ซึ่งเป็นผู้แปลหนังสือธรรมกายเป็นภาษาอังกฤษ และให้ความอุปการะในด้านภาษาอังกฤษแก่สำนักเป็นอย่างดี คุณเทอร์รี่ได้นำ นายริชาร์ดวาเลนส์มาถึงวัดปากน้ำ และได้ขอศึกษากัมมัฏฐานต่อมาได้ปฏิบัติอยู่ ๔ วัน ได้รับผลคือ จิตสงบ บางครั้งแม้นาฬิกาก็มิได้เดิน แต่เนื่องจากการเดินทางจากบ้านพักมายังวัดไกลและไม่สะดวก นายริชาร์ดจึงขอให้จัดหาวัดใดวัดหนึ่งซึ่งอยู่ในตัวเมือง จึงแนะนำให้ไปพัก ณ วัดธรรมมงคล เพราะมีพระชาวอังกฤษแห่งสมาคมสงฆ์อังกฤษพักอยู่ ณ ที่นั้น ปรากฏว่าในตอนหลัง นายริชาร์ด ได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุ ณ ที่นั้น และเขาได้สัญญาว่าจะกลับมาเยี่ยมวัดปากน้ำอีก

สำหรับการเผยแผ่วิชชาธรรมกาย กับชาวต่างประเทศนี้ ทางวัดได้จัดพิมพ์ หนังสือธรรมกาย เป็นภาษาอังกฤษขึ้น โดยเฉพาะพร้อมด้วยชีวประวัติเทคนา ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดาวและประวัติวัด เพื่อแจกจ่ายแก่ชาวต่างประเทศ ผู้สนใจในพุทธศาสนา โดยเฉพาะนักปฏิบัติกัมมัฏฐาน และได้ส่งไปยังพุทธสมาคมห้องสมุดมหาวิทยาลัยในต่างประเทศ เกือบทุกประเทศ และได้รับหนังสือแสดงความสนใจมาจากประเทศต่างๆ อาทิ เช่น อเมริกา อังกฤษ ออสเตรเลีย อินเดีย เป็นต้น

